

Falcsik Mari

Jégszív

Szirtes András fotó-álmával

A jégszív az tiszta sor: betegség, tehát feladat. Csak gyógyítani kell, az meg meglehet néhány szorgos év alatt. És egy afféle kósza, mint én, aki épp a maga megtöretéséből vágya visszamászni oda, ahonnan az embervihar lesodorta, direkt jól jön itt: úgy vehető igénybe mástudása, nem kell fizetni se érte, hisz épp rejtőzködik, rangjában megcsonkulva tán örökre – mert ez a rém kísértett kínban-kétségben mindig újra... Tehát én önkéntes száműzetésben mentem a hideg idegen sarkkörökre, mert bár az efféle táj forró lelkeknek ritkán lakható, s mindjárt ellenséges lehet, de az ilyen helyeken legalább nem sokszor

hangzik el a szó: *szeretet*. Hanem azt mégis tudtam én: bizonytalan szándékú despoták terepén őgyelegni pocsék, kedvezőtlen helyzet, amiért a meztelen csavargó jócskán megfizethet. És én kamatostul meg is fizettem érte – igaz, lehet, megérte a későbbi épülésem végett, de sikerült esküdt ellenséget csinálnom magamnak ott: a magam baja egészen kiszolgáltatót. Viszont a megfagyott szív mellett a vállalt szeretetszolgálatot már teljesíteni kellett, amitől végül nem ő melegedett át: azt vettem észre, az én kezem kékül, a jégkéz elérte, szorítja, már lelkem partjain matat... Összezavarodtam: az egészből csak a szeretetlenség maradt, és én zavaromban hagytam, hogy az lassan betölthesse az életemet. Így amikor már nem volt értelme tovább szorongatnom a jeget, láthatatlanná lettem. Ilyet még sose tettem, soha sehonnan nem tűntem el így, egyetlen pillanat alatt, tudván tudva, hogy minden szó, minden további mozdulat fölösleges, és hogy a lelkiismeret, a tétovázás itt csak rontást hoz rám, mert megölné, ami zajlik, ha tovább hagynám.